

4. Giv tid! og åndens vinterblund
 skal fly for herlig sommer;
 giv tid, og bi på Herrens stund,
 - hans skønhedsrige kommer!
 B. S. Ingemann, 1831

Spurven sidder stum bag kvist

Th. Aagaard, 1915

Spur-ven sid-der stum bag kvist; så - mænd, om ej det fy - ger!

l- gård - pi - len pi - ber trist for nor - den - blæ - stens by - ger.

z - lul! rok - ken går støt i mo - ders stu - e,

jo me - re vin - den slår, des mer får ar - nen lu - e.

Far har røgtet kvæget ind
 med halmen tættet karmen,
 gnedet grisens blanke skind,
 at den må holde varmen.
 Lul-lul! rokken går!
 Far mod stuen stiler,
 mor en bugt på tråden slår,
 ser op på far og smiler.

Mor kan næppe se sit spind
 og næppe tråden mage;
 hej, da bæres lyset ind
 og stilles i sin stage.
 Lul-lul! rokken går!
 tenens rappe vinge
 over fyrrebjælken sår
 en skok af skyggeringe.

4. Far ta'r ned så tung en bog,
 med Gud han hvisker sammen,
 famler lidt ved spændets krog
 og lukker med et: Amen!
 Lul-lul! rokken går,
 ensomheden synger,
 mulmet tæt om taget står,
 og sneen går i dynger.

5. Her ved moders gamle rok
 hun lærte mig at stave,
 syngte om »den hvide flok«
 og »al hans nådegave«.
 Lul-lul! rokken står!
 Men dens nyn og sange
 vemodsfuld mod hjertet går,
 når kvældene bli'r lange.

Jeppé Aakjær, 1910

«. v. 3^s skok = ubestemt, temmelig stort antal.